

วิธีพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อมในศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ (Environmental Procedure in Environmental Court of Vermont)*

วิธีพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อมในศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ได้รับการบัญญัติเอาไว้ในประมวลกฎหมายแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ บทที่ ๔ เรื่องอำนาจผู้พิพากษา หมวดที่ ๒๗ ว่าด้วยศาลสิ่งแวดล้อม (4 V.S.A., Chapter 27) นอกจากประมวลกฎหมายแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์แล้ว ยังมีกฎหมายที่กำหนดวิธีพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อมอีกฉบับหนึ่ง คือ ระเบียบศาลแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ (Vermont Court Rules) ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีในศาลสิ่งแวดล้อม (Rules for Environmental Court Proceedings) ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๐๐๑ (g) แห่งประมวลกฎหมายแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ที่ให้อำนาจ ศาลฎีกาแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ในการออกระเบียบที่เรียกว่า “ระเบียบศาล” (Court Rule) เพื่อวางระเบียบและควบคุมการทำงานต่าง ๆ ภายในศาลสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปอย่างราบรื่น

ความสัมพันธ์ระหว่างประมวลกฎหมายแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ บทที่ ๔ หมวดที่ ๒๗ กับระเบียบศาลแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีในศาลสิ่งแวดล้อมนั้นมีลักษณะคล้าย ๆ กับความสัมพันธ์ระหว่าง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ และระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ กล่าวคือ ประมวลกฎหมายแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์จะบัญญัติเกี่ยวกับวิธีพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อมไว้อย่างกว้าง โดยได้บัญญัติไว้ใน มาตรา ๑๐๐๑ ถึงมาตรา ๑๐๐๔ และในระเบียบศาลแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์จะกำหนดวิธีพิจารณาคดีในศาลสิ่งแวดล้อมเอาไว้อย่างละเอียดอีกทีหนึ่ง อีกทั้งระเบียบศาลแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ยังมีลักษณะเป็นกฎหมายลูกบทของประมวลกฎหมายแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ตามกล่าวแล้วข้างต้น

ดังนั้น จึงกล่าวได้โดยสรุปว่า ที่มาของอำนาจการพิจารณาคดีในศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์มาจาก ๒ แหล่ง คือ (๑) ประมวลกฎหมายแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ บทที่ ๔ หมวดที่ ๒๗ ว่าด้วยศาลสิ่งแวดล้อม มาตรา ๑๐๐๑ ถึงมาตรา ๑๐๐๔ และ (๒) ระเบียบของศาลแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีในศาลสิ่งแวดล้อม

ประมวลกฎหมายแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ บทที่ ๔ หมวดที่ ๒๗ เป็นกฎหมายที่บัญญัติถึงอำนาจตุลาการในส่วนที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีในศาลสิ่งแวดล้อม และเป็นกฎหมายที่ร่างขึ้นมาอย่างกว้าง ๆ ไม่ลงลึกถึงรายละเอียดของกระบวนการพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อมมากนัก แต่จะให้อำนาจศาลฎีกาแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ในการออกระเบียบของศาลเพื่อกำหนดรายละเอียดในการพิจารณาคดีอีกทีหนึ่ง

* จัดทำโดยนางสาวเพ็ญภา พจมานะวงศ์ พนักงานคดีปกครองชำนาญการ และ
นายกริพณ์ ผลพฤษ์ พนักงานคดีปกครองปฏิบัติการ สำนักวิจัยและวิชาการ สำนักงานศาลปกครอง

เนื้อหาของประมวลกฎหมายแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์แบ่งออกเป็น ๔ ส่วน ดังนี้

๑. ศาลสิ่งแวดล้อม (Environmental Court) มีลักษณะเป็นบททั่วไปซึ่งกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับสถานะของศาล อำนาจศาล คุณสมบัติของผู้พิพากษาในศาลสิ่งแวดล้อม วาระการดำรงตำแหน่งของผู้พิพากษา เขตอำนาจศาล บุคลากรของศาลสิ่งแวดล้อม และอำนาจของศาลฎีกาแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์ในการออกระเบียบเกี่ยวกับวิธีพิจารณาคดีในศาลสิ่งแวดล้อม

๒. การพิจารณาคดีในศาล (Conduct of Hearings)

๓. การรับฟังพยานหลักฐาน (Evidence)

๔. การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร (Access to Information)

รายละเอียดของประมวลกฎหมายแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์ บทที่ ๔ หมวดที่ ๒๗ ว่าด้วยศาลสิ่งแวดล้อม มาตรา ๑๐๐๑ - ๑๐๐๔ มีดังนี้

มาตรา ๑๐๐๑ ศาลสิ่งแวดล้อม (Environmental Court)

(a) ให้ศาลสิ่งแวดล้อมที่มีเขตอำนาจทั่วทั้งมลรัฐเวอร์มอนต์มีฐานะเป็นศาลที่อยู่ภายใต้อำนาจศาลฎีกาแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์ และมีผู้พิพากษาประจำศาลจำนวน ๒ นาย โดยมีผู้พิพากษานายเดียวเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดี

(b) ให้มีการแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสิ่งแวดล้อมภายในฝ่ายตุลาการและให้มีอำนาจในการพิจารณาพิพากษาคดีดังต่อไปนี้ คดีอุทธรณ์เกี่ยวกับการบังคับตามกฎหมายสิ่งแวดล้อมของฝ่ายปกครอง (10 V.S.A., Chapters 201) การอุทธรณ์คำสั่งทางสิ่งแวดล้อม (10 V.S.A., Chapters 220) คดีอุทธรณ์เกี่ยวกับการวางแผนและการพัฒนาของเทศบาลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (24 V.S.A., Chapter 117) คดีอุทธรณ์เกี่ยวกับอำนาจในการออกระเบียบของเทศบาลในเรื่องระเบียบเกี่ยวกับของเสีย (24 V.S.A., Chapter 61, subchapter 12) นอกจากนี้ให้ผู้พิพากษามีอำนาจพิจารณาคดีเพิกถอนใบอนุญาตเกี่ยวกับการวางแผนการใช้และพัฒนาที่ดินของรัฐ (10 V.S.A., Chapter 151) ได้โดยตรง (Original Jurisdiction)

(c) ผู้พิพากษาในศาลสิ่งแวดล้อมจะต้องเป็นนักกฎหมายที่ได้รับการรับรองให้ว่าความต่อหน้าศาลฎีกาแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์ และการเสนอชื่อ การแต่งตั้ง การรับรอง ค่าตอบแทน และการดำรงตำแหน่ง รวมทั้งสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ ที่พึงได้รับให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยสิทธิของผู้พิพากษาในศาลชั้นต้น (Superior Court)

(d) ให้มีการแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสิ่งแวดล้อมในวันที่ ๑ เมษายน และให้ดำรงตำแหน่งคราวละ ๖ ปี หรือในระยะเวลาที่เหลืออยู่ในวาระเดิม

(e) การนั่งพิจารณาเพื่อรับฟังพยานหลักฐานพิสูจน์ปัญหาข้อเท็จจริง (Evidentiary Hearing) ในคดีสิ่งแวดล้อมให้ทำในเขตศาลที่ที่ดินที่พิพาทในอุทธรณ์หรือที่ได้ถูกกล่าวหาว่ามีการกระทำผิดเกิดขึ้นตั้งอยู่ทั้งหมดหรือบางส่วน เว้นแต่คู่ความจะได้ตกลงกันเป็นอย่างอื่น แต่ศาลอาจจัดให้มีการพิจารณาข้อเท็จจริงเป็นการด่วนเพื่อไม่ให้กระบวนการพิจารณาในชั้นต่อไปจะต้องย้ายไปดำเนินการในเขตอื่น เว้นแต่ถ้าศาลเห็นสมควรศาลอาจสั่งให้การพิจารณาเพื่อรับฟังพยานหลักฐานพิสูจน์ปัญหาข้อเท็จจริง (Non-evidentiary hearings) กระทำทางโทรศัพท์

หรือโดยใช้สื่อทางเสียงหรือเครื่องบันทึกภาพอย่างอื่นได้ ถ้าคู่ความฝ่ายใดโต้แย้งต่อการรับฟังพยานหลักฐานทางโทรศัพท์ ถ้าศาลเห็นสมควรศาลอาจสั่งให้มาปรากฏตัวต่อศาลได้

(f) ให้ศาลสิ่งแวดล้อมมีพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ทำงานเต็มเวลาในตำแหน่งผู้อำนวยการศาล (Court Manager) ๑ คน เลขานุการประจำตัวผู้พิพากษา (Law Clerk) จำนวน ๒ คน ผู้จัดการคดี (Case Manager) จำนวน ๑ คน และเจ้าหน้าที่ศาลหน้าบัลลังก์ (Docket Clerk-Courtroom Operator) จำนวน ๒ คน เจ้าหน้าที่ศาลในตำแหน่งเหล่านี้ไม่อาจถูกหมุนเวียนไปปฏิบัติหน้าที่อื่นในศาลอื่นได้ และให้ศาลสิ่งแวดล้อมเป็นศาลที่ได้รับเงินงบประมาณและมีมาตรการรักษาความสงบเรียบร้อยอื่นๆ เหมือนกับศาลเขต (County Courthouse) อื่นทุกประการ

(g) ศาลฎีกาแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์อาจออกระเบียบและปรับปรุงกระบวนการพิจารณาให้สอดคล้องกับหมวดนี้เพื่อวางระเบียบควบคุมการทำงานในศาลสิ่งแวดล้อมและกระบวนการพิจารณาในศาล และการออกกฎระเบียบของศาลฎีกาแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์จะต้องเป็นไปเพื่อ

(๑) ให้เกิดกระบวนการพิจารณาที่รวดเร็ว และมีความเป็นธรรมที่เหมาะสมกับคู่ความทั้งสองฝ่าย

(๒) ให้ผู้พิพากษาดำเนินการได้สวนมูลฟ้อง (Pretrial Conference) ทางโทรศัพท์ได้อย่างเต็มที่

(๓) ให้มีการกำหนด “คำสั่งกำหนดตารางคดี” (Scheduling Orders) ตามระเบียบศาลว่าด้วยวิธีพิจารณาความแพ่ง (Vermont Rules of Civil Procedure) เพื่อให้กระบวนการหาข้อเท็จจริงเบื้องต้นก่อนเริ่มพิจารณาคดีของศาล (Discovery) มีเท่าที่จำเป็นเพื่อความเป็นธรรมและถูกต้องในการพิจารณาคดี

(๔) ให้มีการเดินเผชิญ สืบ (Site Visit) โดยผู้พิพากษาเจ้าของคดีตามความเหมาะสมเพื่อช่วยในการตัดสินคดี

มาตรา ๑๐๐๒ การนั่งพิจารณาคดี (Conduct of Hearing)

การนั่งพิจารณาคดีในศาลสิ่งแวดล้อมจะกระทำด้วยความเป็นกลางและเป็นไปตามระเบียบของศาลฎีกาแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ เพื่อให้กระบวนการพิจารณาเป็นไปอย่างรวดเร็วและกระชับ

มาตรา ๑๐๐๓ พยานหลักฐาน (Evidence)

(a) ไม่ให้นำพยานหลักฐานที่ไม่เกี่ยวข้อง (irrelevant) ไม่สำคัญ (immaterial) หรือเป็นพยานหลักฐานที่มีการนำเสนอต่อศาลโดยซ้ำไปซ้ำมาอย่างไม่สมควร (unduly repetitious evidence) เสนอต่อศาล การสืบพยานหลักฐานให้เป็นไปตามกฎหมายลักษณะพยานแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์ แต่มีข้อยกเว้นว่าหากเป็นสิ่งที่วิญญูชนทั่วไปยอมรับเชื่อถือถึงแม้จะเป็นพยานหลักฐานที่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายลักษณะพยาน ก็ให้ศาลรับฟังพยานหลักฐานนั้นได้ ศาลอาจสั่งไม่รับพยานหลักฐานใดไว้พิจารณาก็ได้และให้บันทึกเหตุผลดังกล่าวไว้เป็นหลักฐานด้วย ภายใต้บทบัญญัตินี้ เพื่อให้การพิจารณาคดีของศาลเป็นไปอย่างรวดเร็วหรือป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นกับคู่กรณี การสืบพยานหลักฐานอาจอยู่ในรูปลายลักษณ์อักษรก็ได้ พยานเอกสารที่เสนอต่อศาล

อาจอยู่ในรูปแบบสำเนาเอกสารหรือข้อความอ้างอิงก็ได้หากไม่สามารถนำต้นฉบับมาเสนอต่อศาลได้ คู่กรณีมีสิทธิขอตรวจสอบสำเนาเอกสารกับต้นฉบับได้หากมีการร้องขอต่อศาล

(b) หนังสือแจ้งหรือประกาศถือเป็นพยานข้อเท็จจริงทางศาลได้ นอกจากนี้ หนังสือแจ้งหรือประกาศโดยทั่วไปอาจถือเป็นพยานข้อเท็จจริงทางเทคนิคหรือวิทยาศาสตร์ที่มาจาก ความรู้ความเชี่ยวชาญพิเศษของหน่วยงานของรัฐ คู่กรณีจะต้องได้รับทราบเนื้อหาของหนังสือแจ้ง หรือประกาศ รวมถึงบันทึกและข้อมูลที่สำคัญของพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนหรือระหว่างการนั่ง พิจารณาของศาล หรือโดยการอ้างอิงถึงในรายงานการได้สวนมูลฟ้องหรือกรณีอื่น คู่กรณีมีสิทธิโต้แย้ง คัดค้านหนังสือแจ้งหรือประกาศ บันทึก และข้อมูลดังกล่าวได้

มาตรา ๑๐๐๔ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสาร (Access to Information)

(a) ในการพิจารณาเกี่ยวกับคดีอุทธรณ์เกี่ยวกับการบังคับตามกฎหมายสิ่งแวดล้อม ของฝ่ายปกครอง (Chapter 201 of Title 10) คู่ความทั้งสองฝ่ายจะต้องจัดให้อีกฝ่ายหนึ่งรับรู้ถึง คำแถลงของตน ข้อมูลที่อยู่ในครอบครอง รวมถึงงานศึกษาทางเทคนิคการทดลอง และผลการทดลอง แผนที่ แบบทางสถาปัตยกรรมและวิศวกรรม ภาพวาด กราฟ ตาราง ภาพถ่าย หรือการรวบรวมข้อมูล อย่างอื่น รวมถึงข้อมูลประกอบอื่นๆ เช่น ชื่อ ที่อยู่ของพยานของคู่ความฝ่ายนั้น และข้อมูลที่ศาล สิ่งแวดล้อมเห็นว่าจำเป็นตามดุลพินิจของศาล เพื่อให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาเป็นไปโดย สมบูรณ์และเป็นธรรม

(b) ห้ามไม่ให้รับฟังหรือจัดให้มีการแสวงหาข้อเท็จจริงเบื้องต้นก่อนเริ่มพิจารณาคดี ของศาล (Discovery) หรือการแลกเปลี่ยนข้อมูลคดีระหว่างคู่ความ (Depositions) การส่งเอกสาร ถามตอบระหว่างคู่ความ (Written Interrogatories) หรือคำร้องขอให้รับฟังพยานหลักฐานใดๆ เว้นแต่จะได้กระทำไปเพื่อให้มีการดำเนินกระบวนการพิจารณาอย่างเต็มที่และเป็นธรรม

บทวิเคราะห์

ลักษณะพิเศษของวิธีพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อมในศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐ เวอร์มอนท์

ศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์มีอำนาจพิจารณาคดี ๕ ประเภท โดยแบ่งออกเป็น อำนาจพิจารณาคดีอุทธรณ์ ๔ ประเภท และอำนาจพิจารณาคดีตามเขตอำนาจที่แท้จริง (Original Jurisdiction) ๑ ประเภท

คดีที่ศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนท์มีอำนาจพิจารณาคดีอุทธรณ์ ๔ ประเภท ได้แก่

๑. คดีอุทธรณ์เกี่ยวกับการบังคับตามกฎหมายสิ่งแวดล้อมของฝ่ายปกครอง (10 V.S.A., Chapters 201)

๒. คดีอุทธรณ์คำสั่งทางสิ่งแวดล้อม (10 V.S.A., Chapters 220)

๓. คดีอุทธรณ์เกี่ยวกับการวางแผนและการพัฒนาของเทศบาลและองค์กรปกครอง ส่วนท้องถิ่น (24 V.S.A., Chapter 117)

๔. คดีอุทธรณ์เกี่ยวกับอำนาจในการออกระเบียบของเทศบาลในเรื่องระเบียบ เกี่ยวกับของเสีย (24 V.S.A., Chapter 61, subchapter 12)

ส่วนคดีที่ศาลมีอำนาจพิจารณาตามเขตอำนาจที่แท้จริงได้แก่ คดีเพิกถอนใบอนุญาตเกี่ยวกับการวางแผนการใช้และพัฒนาที่ดินของรัฐ (10 V.S.A., Chapter 151)

เนื่องจากเขตอำนาจของศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์มีเพียง ๕ ประเภท และ ๔ ใน ๕ ประเภทเป็นอำนาจในการพิจารณาอุทธรณ์ ทำให้ศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์เป็นศาลที่มี “ขนาดเล็ก” คือ มีจำนวนผู้พิพากษาในศาลเพียง ๒ คนเท่านั้น และมีผู้พิพากษานายเดียวเป็นองค์คณะพิจารณาพิพากษาคดี นอกจากนี้ กฎหมายได้กำหนดให้ศาลสิ่งแวดล้อมมีพนักงานเจ้าหน้าที่ของศาลในตำแหน่งต่าง ๆ จำนวนเพียง ๖ คน ซึ่งทำหน้าที่ทั้งในงานด้านธุรการและงานทั่วไปเป็นของศาลสิ่งแวดล้อมเอง

วิธีพิจารณาของศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์นั้น เมื่อพิจารณาจากระเบียบของศาลแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีในศาลสิ่งแวดล้อมแล้วเห็นว่า วิธีพิจารณาคดีโดยทั่วไปในศาลสิ่งแวดล้อมจะนำกฎหมาย “วิธีพิจารณาความแพ่ง” มาใช้ โดยมีบทยกเว้นในบางเรื่องที่ระเบียบของศาลฯ จะบัญญัติถึงกระบวนการที่ศาลสิ่งแวดล้อมกำหนดขึ้นมาใช้เอง เช่นเดียวกับกฎหมายลักษณะพยานที่ระเบียบของศาลฯ กำหนดให้การรับฟังพยานหลักฐานให้ถือเอากฎหมายลักษณะพยานแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์มาใช้ โดยมีข้อยกเว้นในเรื่องเดียวคือ หากเป็นพยานหลักฐานที่วิญญูชนทั่วไปยอมรับเชื่อถือถึงแม้จะเป็นพยานหลักฐานที่มีลักษณะต้องห้ามตามกฎหมายลักษณะพยาน ก็ให้ศาลรับฟังพยานหลักฐานนั้นได้

ลักษณะพิเศษของกฎหมายวิธีพิจารณาคดีในศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์อีกประการหนึ่งคือ ศาลสิ่งแวดล้อมจะแยกการรับฟังพยานหลักฐานออกเป็น ๒ กรณี คือ (๑) การรับฟังพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ประเด็นข้อเท็จจริง (Evidentiary Proceeding) และ (๒) การรับฟังพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ประเด็นอื่นที่ไม่ใช่ประเด็นข้อเท็จจริง (Non Evidentiary Proceeding) ซึ่งการรับฟังพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ประเด็นอื่นที่ไม่ใช่ประเด็นข้อเท็จจริงนั้น กฎหมายกำหนดให้ศาลอาจกระทำได้โดยทางโทรศัพท์หรือโดยสื่อประเภทอื่น ในขณะที่การพิสูจน์ประเด็นข้อเท็จจริงนั้น กฎหมายไม่ได้กำหนดให้กระทำโดยวิธีอื่นได้ อาจกล่าวได้ว่ากฎหมายสิ่งแวดล้อมเป็นกฎหมายที่เน้นความสำคัญของการแสวงหาข้อเท็จจริงในประเด็นข้อเท็จจริง จึงกำหนดให้การพิสูจน์ประเด็นข้อเท็จจริงจะต้องกระทำต่อหน้าศาล นอกจากนี้ กฎหมายยังกำหนดให้ระเบียบที่ออกโดยศาลฎีกาแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์เพื่อกำหนดเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อมจะต้องมีเจตนารมณ์ให้ผู้พิพากษาเจ้าของคดีสามารถออกเดินเผชิญสืบได้โดยสะดวกมากยิ่งขึ้นด้วย ทำให้เห็นได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นว่ากฎหมายให้ความสำคัญกับการแสวงหาข้อเท็จจริงในคดีสิ่งแวดล้อมเป็นอย่างมาก

ลักษณะสำคัญของคดีสิ่งแวดล้อมอีกประการคือ การพิจารณาคดีสิ่งแวดล้อมในศาลสิ่งแวดล้อมจะเน้นถึงความรวดเร็วในการพิจารณาคดีเป็นอย่างมาก การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลในประเทศสหรัฐอเมริกาโดยทั่วไปจะมีกระบวนการที่เรียกว่า “การแสวงหาข้อเท็จจริงเบื้องต้นก่อนศาลเริ่มพิจารณาคดี” (Discovery) ซึ่งเป็นกระบวนการให้คู่ความแลกเปลี่ยนข้อมูลของคดีระหว่างกันก่อนมีการเริ่มพิจารณาคดีในศาล และมีส่วนในการช่วยลดจำนวนคดีที่จะขึ้นต่อศาลได้ เนื่องจากคู่ความอาจตกลงกันได้ก่อนคดีเริ่มต้น แต่ในคดีสิ่งแวดล้อม กฎหมายได้กำหนดให้

กฎระเบียบที่บัญญัติโดยศาลฎีกาแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์ต้องมีเจตนารมณ์เป็น “การลดขั้นตอน” การแสวงหาข้อเท็จจริงเบื้องต้นก่อนศาลเริ่มพิจารณาคดีเพื่อให้คดีสิ่งแวดล้อมดำเนินไปอย่างรวดเร็วยิ่งขึ้น อีกทั้งในหลายบทบัญญัติยังได้กำหนดให้ศาลมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจเพื่อความรวดเร็วในการดำเนินกระบวนการพิจารณาด้วย

คดีสิ่งแวดล้อมในศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์โดยส่วนใหญ่เป็นคดีพิจารณาอุทธรณ์เกี่ยวกับคำสั่งหรือการกระทำที่กระทบสิทธิประชาชนของคณะกรรมการหรือหน่วยงานของรัฐ ถึงแม้ว่าจะเป็นการพิจารณาอุทธรณ์ แต่การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลจะต้องกระทำเหมือนกับการฟ้องคดีในศาลชั้นต้นทุกประการ กล่าวคือ จะต้องมีการแสวงหาข้อเท็จจริงใหม่ และดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีเสมือนกับการเริ่มต้นการพิจารณาคดีใหม่ทุกประการ หรือที่เรียกกันว่า “De Novo” ลักษณะของศาลสิ่งแวดล้อมแห่งมลรัฐเวอร์มอนต์ที่มีอำนาจพิจารณาคดีอุทธรณ์จึงไม่ใช่เป็นเหมือนศาลอุทธรณ์ที่พิจารณาข้อผิดพลาดจากการพิจารณาของศาลชั้นต้นเท่านั้น แต่เป็นการดำเนินกระบวนการใหม่เหมือนการเริ่มต้นคดีเลยทีเดียว
